"Ne sodi nikdar v jezi, kajti jeza mine, toda sodba ostane."

/W. Judge/

"Dobro se ne ceni,
dokler se ne izgubi."

/Herder/

"Nihče ni tako siromašen, da ne bi mogel pomagati in nihče ni tako bogat, da ne bi potreboval pomoči."

"Plemenito dušo spoznajo in razumejo lahko samo plemenite duše; podlost vidi tudi v najplemenitejšem samo svojo lastno sliko."

/Angelus Silesius/

"Ne povej vsega, kar veš, toda ne laži."

/Solon/

"Kdor pozna druge, je učen;
Kdor sam sebe spozna, je prosvetljen."

/Lao-tse/

Verujte z vsem srcem v zmago dobrega, lepega in resničnega in prevladalo bode. Sledite vneto svojim idealom in oni se bodo uresničili. Odstranite vse, kar zahteva delitev od ostalih in spoznali bodete mir, ki prekaša vse razumevanje.

/Starejši Brat/

"Človeštvo skupaj je šele resnični človek in posameznik je lahko vesel in srečen, če ima pogum, čutiti se v celoti."

/Goethe/

-----oOo-----

SENCE PRETEKLOSTI.

/Novela/

Lorenca se je nahajala že mesec dni na deželi in vse posledice pljučnice, na kateri je bolehala v mestu so bile odstranjene. Že se je hotela vrniti, toda starši so vztrajali na tem, da še ostane, dokler se popolnoma ne ojača za ponovni nastop službe. Na prigovarjanje zdravnika so žrtvovali svoje poslednje prihranke za njeno bivanje na deželi.

Posebno prijetni so bili Lorenci sprehodi po bližnjem gozdu. V poslednjem času, pa ji je kalil to veselje neki gospod, katerega se je bala. Ko ga je prvič srečala, jo je ta vljudno pozdravil, ona pa je samo nemo odzdravila kajti glas ji je zastal, ko se je zazrla v njegove hladne, jeklenosive oči. Zdelo se ji je, da je že nekoč videla iste oči in spomin nanje je zbujal v njej nerazumljivo grozo. Ko ga je drugi dan zopet srečala je začenjala iskati novih poti za svoje sprehode; vendar, kamorkoli se je podala povsod ga je srečala.

Nekega dne je šla, v želji da se mu izogne, posebno daleč v gozd. Utrujena je potem sedla in počivala. Ker je napravila zelo dolgo pot, jo je premagal spanec.

Prebudili so jo zvoki glazbe. Prestrašena se dvigne, kajti obdajala jo je noč. Nehote je sledila zvokom, ki so jo privedli do železne ograje, katera je obdajala neko večje poslopje. Videla je razsvetljena okna in sedaj je tudi jasno razpoznavala odkod prihaja ta čudna melodija, ki je še ni nikdar slišala in vendar ji je bila znana. Čim dalje jo je poslušala, tem tesneje ji je postajalo pri srcu. Naenkrat se je spomnila besedila te pesmi in začela jo je peti. Spočetka

so prihajale besede negotovo iz njenih ust,polagoma pa se je vživela v sentimentalno melodijo in njena pesem je zvonko donela v nočni tišini.Nenadoma utihne;poslopje pred njo se je popolnoma razsvetlilo in sedaj je Lorenca spoznala staro graščino,katero je že neštetokrat videla v svojih sanjah.Opazila je,da se nekdo bliža.Hotela se je odstraniti,toda bilo je že prepozno.Pred njo je stal gospod,katerega se je izogibala.Uprl je svoj pogled vanjo ter dejal:

"Jaz sem Giuseppe Barnelli.Odkod vam je znana pesem,ki sem jo igral?"

Njegov glas je bil hladen,kakor njegove oči in zapovedovalen.Lorenca se mu ni mogla upirati.Odgovorila je:

"Ne vem,odkod jo poznam.Zdi se mi,da sem jo že nekoč pela,davno.

Oprostite,da sem vas motila,zašla sem. prosim vas,ako mi lahko posodite kakšno svetilko,ker v tej temi ne znam iz gozda."

Lorenca je z muko izustila te besede, prevzela jo je silna slabost,jedva je stala.Obenem pa je želela biti čim dalje od te graščine in gospoda Barnelli-a,kajti ves ta prostor in njegova prisotnost sta jo navdajala z grozo.Čutila je,da izgublja zavest.

"V takem stanju ne morete nadaljevati poti"je dejal Barnelli,"odvedel vas bom v graščino,da se odpočijete ter okrepčate."

Ne da bi čakal njenega odgovora,jo je Giuseppe Barnelli dvignil ter jo odnesel v graščino.Lorenca se je hotela upirati,toda manjkalo ji je moči.Od strahu se je onesvestila.

Ko se je zavedla,je čutila na sebi njegov pogled in takoj se je spomnila,kje se nahaja. Umaknila je pogled od njegovih oči in se ozirala okoli sebe.Nahajala se je v razkošno opremljeni sobi s starinskim pohištvom.Na stenah so visele stare slike in na eni teh so se ustavile njene

oči. Ta slika je predstavljala mladega moža z belo lasuljo, oblečenega na starinski način. Najbolj pa so jo privlačile oči moža na tej sliki; zdelo se ji je, da živijo ter gledajo nanjo. Naenkrat čuti, da so to oči Giuseppe Barnelli-a. Globoko vzdihne ter pravi: "To ste vi!"

Barnelli dvigne nekoliko njeno glavo in ji da piti neko tekočino. Nato pravi:

"Ta slika predočuje lastnika te graščine ki je živel v XVIII. stoletju."

Lorenco je napitek zelo okrepčal; z močjo pa se ji je vrnil tudi strah; dvignila se je ter dejala:

"Najlepša hvala za vašo pomoč, želim se vrniti ker me morda že pogrešajo."

"Naročil sem že, da vprežejo konje; odpeljal vas bom domov", je dejal Barnelli s svojim zapovedujočim glasom.

Lorenca je sedela nepremično poleg njega, ko sta se peljala. Storil ji je uslugo in vendar se ji je zdelo, da ga mora sovražiti.

Oddahnila se je, ko sta prispela na mesto. Ko sta se poslovila, ji je toplo stisnil roko ter dejal: "Upam, da boste moj gost še ob drugi priliki in takrat vas bom prosil, da mi še enkrat zapojete ono pesem. Na svidenje!"

Še v postelji se je Lorenca trdno odločila, da ne bo več stopila v to "zakleto" graščino, kjer jo je obsedel takšen strah. Celo v spanju so jo še zasledovale jeklenosive oči gospoda Barnelli-a.

Naslednji dan je že navsezgodaj prejela iz graščine šopek vrtnic z najlepšimi željami za skorajšnje ozdravljenje. Lorenca se je sicer čutila popolnoma zdravo, samo misel na tega "groznega" človeka, ji je jemala moči. Zaman se je spraševala, kaj jo tako odbija pri njemu ter navdaja z grozo. Morda je hudoben? Toda ne, saj ji je vendar nudil pomoč. Najbrž je nečustven, hladen. Pa

tudi temu je nasprotovalo dejstvo;kajti takrat ko je igral tisto pesem,je iz njegovega izvajanja zvenela čuteča duša.Kaj je potem vzrok,da se ga boji?

Da se izogne stalnemu razmišljanju o njemu,se je Lorenca podala v prirodo.Ko je prispela do gozda,opazi gospoda Barnelli-a.Že se je hotela skriti,toda premagala je ta nagon strahu.Hotela je odkriti silo,ki stoji med njo in njim ter jo navdaja s sovraštvom.

Po formalnem pozdravu,se ji je gospod Barnelli pridružil in molče sta korakala po gozdu.Polagoma pa se je Lorence zopet začenjal polaščevati strah.Zbrala je ves pogum,se ustavila ter mu odkrito priznala:

"Gospod Barnelli,jaz se vas bojim. Že pri najinem prvem srečanju me je prevzel ta nerazumljivi strah,ki pa se je stopnjeval,ko sem vas videla pred vašo graščino.Vzrok moje takratne omedlevice ni bila fizična slabost,temveč čustvo groze,ki me je popolnoma obvladalo in zdelo se mi je,da nekdo s silo vleče moj duh nekam daleč;padala sem v neznano globino.

Vi,vaša graščina ter ona slika z vašimi očmi,me navdajate z grozo.Kje sem že videla te oči? Ne gledajte me več,jaz vas sovražim!"

Poslednje besede je Lorenca skoro zavpila. Z rokami je zakrila svoj obraz ter omahnila na tla.Giuseppe Barnelli se je vsedel poleg nje ter pričel govoriti:

"Lorenca,premagaj ta strah! Pojdi z mano v moj dom in tam ti bom razodel vzrok čustva,ki te navdaja.Prosim te,pojdi!"

Iz njegovih besed je zvenelo tako globoko čustvo,da je Lorenca začudena pogledala v njegove oči.Neizmerna toplota je sijala iz njih in vendar so se upirale vanjo zapovedovalno.Da,to je isti človek,ki se ji je dozdeval tako hladen in sedaj se je tako toplo zavzemal zanjo,kljub nje-

nemu sovraštvu.

Že ga je hotela hladno zavrniti, ko se spomni vseh teh dni, ki so pretekli, odkar ga je prvič videla. Neprestano so se njene misli bavile samo z njim, nikakor se jih ni mogla otresti. Ali ni bolje, da odkrije vzrok tega čustva, ki jo je obsedlo in se pomiri? Najhujše je to nerazumevanje stanja, v katerem se nahaja. Če bo spoznala vzrok tega, potem se bo znala tudi boriti proti njemu.

"Ako mi lahko odkrijete vzrok mojih čustev, pojdem z vami. Želim se otresti teh nejasnih vplivov, ki mi odvzemajo razsodnost."

Čeprav je bil svetel dan, je vendar graščina napravila na Lorenco isti vtis, kakor prvič. Barnelli je to opazil, zato jo je enostavno vzel na roke ter jo nesel vanjo.

Vodil jo je iz sobe v sobo ter ji kazal predmete, ki so bili starinske vrednosti. Lorenca mu je sledila, kakor v sanjah. Prispela sta do poslednje sobe na levem krilu in tu se Lorenca ustavi.

"V tej sobi sem igral pesem, ki si jo ti pela. Izpolni mi željo ter jo zapoj še enkrat", pravi Barnelli.

"Ne maram v to sobo", odvrne Lorenca, "strah me je".

""Baš v tej sobi boš spoznala skrivnost tega, kar te muči. Vstopi!""

Ker pa se je še vedno upirala, jo Barnelli dvigne ter vstopi. Položil jo je na posteljo, ki se je nahajala v sobi ter se wsedel poleg nje.

Lorenca se je popolnoma spremenila; po naravi je bila zelo nežna, sedaj pa jo je prevzelo takšno čustvo sovraštva napram človeku, ki ji ni storil nič žalega. "Giuseppe, sovražim te; pusti me da grem odtod!"

Giuseppe Barnelli se nagne čez njo. V očeh mu je zabliskala iskra strasti, ki je Lorenco

navdala z grozo. Hipoma pa se je spremenil. Molče je zrl vanjo in ves obraz mu je zalila neka otožnost. Nato je pričel govoriti z glasom prepojenim z globokim čustvom ljubezni:

"Skoro sva zapadla silam preteklosti. Za trenutek so obvladale celo mene, kako bi se jim potem upirala ti, ki si tako nežna in tankočutna. Poslušaj povest mojega življenja.

Bil sem še zelo mlad, ko sem ostal sam s svojim velikim premoženjem. Neki sorodnik, ki je bil postavljen za mojega varuha, ni imel nobenega vpliva nad menoj. Nasprotno, kmalu sem opazil, da se ne more upirati nobeni želji, ki sem jo izrazil in tako se je pričelo moje razuzdano življenje. Kar nisem mogel doseči z denarjem, sem dosegel z voljo, katero sem stalno razvijal in uvidel sem, da je ona silna moč, s katero lahko vladam.

Kmalu sem se naveličal tega življenja. Začel sem potovati; spoznaval sem različne ljudi in njih običaje. Nabiral sem izkustva in užival. Vse to pa me ni izpolnilo. Hotel sem najti nekaj trajnega in pri tem sem se vedno globlje vkopaval v ta bežna čustva. Ves svet se mi je zagnusil; spoznal sem vso podlost takozvanih prijateljev in ljubezni, ki se je stopnjevala z mojimi darovi. Sit sem bil vsega in hotel sem siloma končati svoje življenje. Potoval sem baš iz Pariza in naenkrat me je prevzelo takšno čustvo osamljenosti, da sem vzel revolver ter izstopil na prvi postaji, kjer je obstal vlak. Bila je to neka mala zasilna postaja. Podal sem se v bližnji gozd ter taval po njem brez cilja. Razmišljal sem o brezsmiselnosti svojega življenja in prepričan sem bil, da je najbolje, ako ga končam.

Že sem se hotel ustreliti, ko opazim starčka, ki je nabiral neke rastline. Nisem hotel, da bi bil priča mojega dejanja, zato sem šel dalje, a on za mano. Spočetka sem mislil, da je to samo slučaj, toda kmalu sem opazil, da mi sledi namenoma.

Ustavil sem se ter ga enostavno vprašal,zakaj me zasleduje.

"Ne maram",je dejal,"da bi si končali življenje,ki bo še zelo dragoceno za nekoga".

Začuden sem ga vprašal,odkod pozna moj namen.Nasmehnil se je ter dejal,da čita moje misli.Nato se je zresnil in mi pričel govoriti:

"Kaj res mislite,da je s smrtjo končano vse? Sami sebi vendar ne morete uiti.Kamor gre vaša duša,jo spremljajo tudi vse težave,ki jih čutite.Svoji karmi se ne morete izogniti.Ako sedaj umrjete,se izogne trpljenju samo vaše telo in boli,ki so mu namenjene,bodete morali prestati v drugem življenju,ko se bodete ponovno rodili.Toda meni se dozdeva,da vas mučijo le duševne težave,te pa trajajo dalje tudi brez telesa.Najbolje je, ako začnete iskati vzroke teh težav,ki vas tarejo in s tem boste spoznali tudi smisel in dolžnosti svojega življenja".

Čeprav ga nisem popolnoma razumel,sem vendar čutil,da govori resnico.Pričel sem ga izpraševati o raznih stvareh in končno je dosegel to kar je želel;opustil sem misel na samomor.Pripovedoval mi je o svojem življenju,ki je bilo zelo burno.Bil je oskrbnik te graščine,v kateri se nahajava.Tedanji lastnik ni prebival v njej,želel jo je prodati.Ko mi je starček pripovedoval,da so v njej sobe,ki se nahajajo še v istem stanju,kakoršne so bile v XVIII.stoletju,sem jo zaželel videti.Ko pa sem jo videl,sem se takoj odločil,jo kupiti.Name je napravila sličen vtis,kakor nate,samo s to razliko, da me je privlačila,a tebe odbija.

Naselil sem se v njej ter preuredil samo najpotrebnejše;ostalo pa sem pustil v istem stanju, kajti baš ti stari predmeti so me privlačili.

V to sobo pa,kjer se sedaj nahajava,se dolgo nisem upal.Oskrbnik,ki mi je razkazoval sobe se temu ni čudil,odvedel me je dalje ter dejal,da je spočetka tudi na njega ta prostor neugodno vpli-

val ,toda sčasoma se je privadil.

Moje življenje se je popolnoma spremenilo. Odvrgel sem vse svoje stare običaje ter se popolnoma posvetil študiju. Biblioteka, ki se nahaja v graščini, je popolnoma napolnjena z raznimi okultnimi knjigami in ker mi je bil ta študij nov, me je zelo zanimal. Toda kmalu sem moral spoznati, da nisem tuj na tem polju. Čim sem se pričel poglabljati v ta študij okultizma, se je prebudila moja zavest in zdelo se mi je, da zbujam pretekle spomine. Kakor da sem do tedaj dremal in ta graščina ter knjige, ki so se nahajale v njej, so me šele zdramile v resnično življenje.

Ne bom ti razkladal, kaj vse sem doživel in česar sem se naučil tekom poslednjih let. Hočem ti samo odkriti najino preteklost, katero sva oba podzavestno čutila, čim sva prispela na mesto, kjer se je odigravala. Name je sicer že davno postala zavestna. Poskušaj se vživeti v XVIII. stoletje.

Živela si v Italiji in bila si odličnega rodu. Iz ljubezni do svojega brata si se posvečala okultizmu, v katerega te je on uvedel. Bila si zelo dobra in znana vsled svoje plemenitosti.

Nekoč si se spoznala z mladim umetnikom in to je postalo usodno za vaju oba. On je bil velik ljubitelj žen ter je bil znan po svojih aferah. Ko pa je videl tebe, je prvič spoznal ženo z globoko čutečo dušo. Vzljubila sta se in ta ljubezen vaju je popolnoma izpolnila. Ko pa sta hotela skleniti zakon, sta naletela na hud odpor tvojega brata. Ta te je zelo ljubil in mislil je da te ne more osrečiti mož, ki je vodil takšno razuzdano življenje. Zaman sta ga prepričevala, da sta ustvarjena eden za drugega; končno je pristal na vajino zvezo pod pogojem, da čakata še eno leto in med tem časom naj se on reši svojih starih vezi in dokaže, kako močna je njegova ljubezen.

Vdano sta pristala na to bratovo zahtevo, kajti trdno sta bila prepričana, da vaju po tej kratki ločitvi ne bode nihče več razdružil. Razstala sta se v veri, da se po preteku tega leta združita za vedno.

V tem času sem jaz prispel v vaš kraj in po naključju tudi v družbo, v katero si ti zahajala. Tudi name si vplivala na sličen način, kakor na vse ostale. Bila si drugačna, kot žene, ki sem jih poznal. Tvoja čista in globoko čuteča duša me je magično privlačila. Končno me je popolnoma obvladala želja, posedovati te. Ker pa si me ti stalno in odločno odbijala, radi tvoje ljubezni do drugega, sem se odločil, pridobiti te s silo. Bil sem učenec nekega velikega okultista in posedoval sem že precejšnje okultne zmožnosti in s pomočjo teh sem te ugrabil.

Podal sem se v svojo graščino, to je v isto, kjer se nahajava sedaj in iz daljave sem vplival nate. Ko sem čutil, da popolnoma vladam s teboj, sem ti nekega dne zapovedal, da si se podala v bližnji gozd in tam sem te pričakal s svojo kočijo ter te odpeljal sem. Zaprl sem te v to sobo in mislil sem, da me boš tekom časa vzljubila. Toda motil sem se; kadar si se zavedala svojega položaja si me sovražila in le v hipnotičnem stanju sem te posedoval. Čim bolj sem te poznaval, tem bolj sem te ljubil. Imel sem samo še edini cilj, pridobiti si tvojo ljubezen. A vse zaman sovražila si me vedno huje, tvoja edina želja je bila doseči svobodo. Te sobe nisi smela zapustiti, le kadar sem te hipnotiziral, sem ti dovolil sprehode po parku. Edina zabava ti je bila igranje na harfo. Najraje si igrala neko pesem o ljubezni in kadar si jo zapela, me je moje čustvo popolnoma obvladalo. Podal sem se k tebi, da ti govorim o svoji ljubezni, toda ti si me hladno odbila ter me obtoževala, ker sem ti vzel svobodo. Ljubil sem te

do blaznosti, toda vsled tvojega sovraštva in odbijanja, si me nekoč tako razdražila, da sem te hotel ubiti.

Pela si to pesem, ko sem vstopil v tvojo sobo in kakor vedno, sem te tudi tokrat prosil ljubezni. Ti pa si me surovo odbila ter dejala, da me prostovoljno ne boš nikdar ljubila. Zavpila si "sovražim te" in tedaj se nisem več mogel obvladati. Dejal sem, da te tudi nobeden drugi ne bode posedoval in pričel sem te daviti. Že si izgubila zavest, ko je prišla zate nepričakovana pomoč. V sobo je vstopil tvoj brat in te po napornem magnetiziranju obudil k zavesti. Odpeljal te je domov, kjer so te morali skrbno negovati vsled muk, ki sem ti jih prizadejal.

Ko si namreč takrat izginila, te je tvoj brat iskal povsod in z vsemi sredstvi, a brez uspeha. Tudi tvojega zaročenca je obvestil o tvojem nestanku in z združenimi močmi sta te iskala. Ko pa je mineval čas, ne da bi našla sledu za teboj, sta prestala z iskanjem. Tvoj brat je medtem bližje spoznal tvojega zaročenca in njegove vrline in bilo mu je žal, da se je protivil vajini vezi. Popolnoma se je posvetil okultizmu, hotel je v njem najti rešitev tvojega zagonetnega nestanka. Potom tega študija je potem prišel v zvezo z mojim učiteljem in ta mu je odkril, kje se nahajaš pod pogojem, da opusti vsako misel maščevanja nad menoj. Ta moj učitelj je že tako daleč prodrl v to znanost, da je gledal v daljavo in ker me je posvetil v ta nauk, je tudi bdel nad menoj in tako videl moj padec. Oprostil mi je, ker sem izrabljal te zmožnosti radi ljubezni in vedel je, da bodem vsled tega moral nositi tudi vse posledice. Ko sem te izgubil, mi je stal ob strani ter me vodil dalje. Nikoli več te nisem mogel pozabiti, čeprav se je moja ljubezen tekom časa očistila sebičnih želja. Ostal sem sam ter večinoma prebival v tej so-

bi, kjer sem te mučil. Igral sem tvojo pesem in te v mislih prosil odpuščanja za vse gorje, ki sem ti ga storil.

Ti pa mi nisi morala odpustiti, kajti vsled mene si izgubila tudi svojega zaročenca. Ko je ta zvedel, kje si se nahajala toliko časa, ga je to tako presunilo, da se je v prvem razočaranju in boli zaprl vase ter se ti ni približal. Nate pa je to vplivalo tako porazno, da si resno zbolela. Večinoma si ležala brez zavesti, kadar pa si se osvestila, si izpraševala brata: "Kaj je ljubezen? Ves čas moje odsotnosti je bila moja duša pri njemu in niti pomišljala nisem na to, da bo njegova ljubezen prestala, vsled tega, kar se je zgodilo z menoj proti moji volji. Saj moja ljubezen je vendar pripadala samo njemu in v svoji duši se čutim popolnoma čisto. Kaj ni ljubezen toplo čustvo, ki ga gojiš napram drugemu in ki vzbuja željo, stati mu ob strani ter ga varovati in mu pomagati? In to čustvo se je rodilo v meni, ko sem ga prvič videla in je trajalo dalje in še traja. Zakaj se je potem on odstranil?"

Ta razmišljanja so te tako mučila, da je počasi ugašalo tvoje življenje.

Tvoj zaročenec pa je medtem vodil hudo borbo sam s seboj. Njegova ljubezen je še vedno pripadala samo tebi, toda misel, da si pripadala drugemu, ga je odvračala od tebe. Tudi njega so mučila ista vprašanja, kakor tebe. Spraševal se je: "Kaj je ljubezen? Vem, da me še ona vedno ljubi in jaz ljubim njo. Zakaj ne grem k njej ter ji pomagam pozabiti vse gorje, ki ga je prestala? Njena duša je ostala čista in ali ni bila baš ona, ki me je od začetka privlačila? Ona je bila lepa, toda poznal sem mnogo še lepših žena, ki me niso morale vezati. Ko sem jih spoznal, so se mi dozdevale, kot lepi kipi, brez duše. Ona pa deluje name, kakor slika, katero je umetnik navdahnil z dušo in ta živi ter mi vsak dan odkriva nove, lepše strani. Kar me

ne odbija sedaj od nje samo moja lastna domišljija, stvorjena iz predsodkov, ki so si jih ustvarili ljudje, da se ovirajo in vežejo?"

Po dolgotrajni borbi se je premagal. Osvobodil se je vseh čustev, ki so ga ovirala in čutil je še samo čisto ljubezen. Kakor se element v ognju očisti, tako se je njegova ljubezen očistila v tej borbi vseh namišljenih zaprek, ki v resnici za pravo ljubezen ne morejo obstojati.

V želji, da se ponovno in še tesneje zbliža s teboj, se je podal k tebi; toda bilo je že prepozno. Nahajala si se v agoniji in tvoja duša je zapustila telo, ne da bi slišala njegovo priznanje ljubezni. Ko si ležala pred njim in se borila s smrtjo, je šele prav spoznal, da ljubi to, kar je v tebi, tisto dušo, ki te oživlja in ki je ostala čista, kljub vsemu.

Vse to sem jaz preživljal s teboj, dasi iz daljave. Tvoja smrt je končala tudi moje zemeljsko življenje.

To, kar sem ti pripovedoval, sem začenjal čutiti, čim sem prispel v to graščino. Vse podrobnosti pa sem razbral šele, ko sem prvič stopil v to sobo. V tej pisalni mizi se nahaja tajni predal, katerega sem odkril "po naključju" in v njem sem našel dnevnik, ki sem ga pisal v svojem prejšnjem življenju. Iz njega sem razbral, kar mi je bilo še nejasno in sedaj sem ga še izpolnil s svojim spominom. Ne čudi se, da se spominjam prejšnjega življenja, kakor včerajšnjega dne, kajti naučil sem se vladati s svojo zavestjo in lahko jo pošljem v dalnjo preteklost.

Ko sem te prvič videl, sem čutil, da si bitje, katero sem vedno želel. Opazil pa sem, da se me izogibaš in to je vzbudilo v meni željo, pridobiti te z mojo voljo. Z največjim naporom sem premagal to željo, kajti sicer bi zapadel preteklosti in ponovno bi padel vsled izkoriščanja okultnih zmožnosti v sebične namene.

Takrat pa, ko sem te slišal peti pesem, ki me še vedno prevzame, so se moje slutnje potrdile. Vedel sem, da si žena, katero sem tako brezmejno ljubil in - Lorenca, še vedno te ljubim. Ali moram ostati tudi v tem življenju sam? Dali lahko odvržeš vse sovraštvo, ki ga gojiš napram meni in pozabiš preteklost? Saj to moramo storiti, kajti drugače bo ta preteklost stvorila bodočnost, ki ji bo enaka. Mi pa se moramo razvijati; izkustva preteklosti moramo uporabljati za stvarjanje bodočnosti. Mržnja naj se izpremeni v ljubezen, antipatija v simpatijo. Ne smemo ostati sužnji svojih čustev; obvladati jih moramo ter očistiti in jih privesti do popolnosti. Daj, da na tvoji strani in s tvojo pomočjo pretvorim vse gorje preteklosti v dobro sedanjosti."

Lorenca je ležala nepremično. Njena notranjost je bila razburkana in čustva so se podila po njej, kakor valovi morja v viharju. Živela je v preteklosti. Čutila je, ne, preživljala vso srečo ljubezni in vse muke sovraštva. Padala je vedno globlje v preteklost in ko je Giuseppe Barnelli končal pripovedovanje o njenem smrtnem boju, se je popolnoma izgubila.

Ob zvoku njegovih toplih in prepričevalnih besedah o tem, da se ne sme prepuščati čustvom, ki hočejo obvladati, pa se je polagoma vračala v sedanjost. Z vso silo je premagala še poslednje ostanke strahu in sovraštva ter ga pogledala v oči, iz katerih je sijala vsa njegova ljubezen. Čutila je da ga lahko osreči in izpolni praznino njegovega življenja.

Sedla je k glasovirju, ki se je nahajal sredi sobe ter zapela pesem o ljubezni, isto, ki je nekoč bila namenjena drugemu, toda Giuseppe Barnelli je čutil, da jo sedaj poje njemu, da poklanja čustvo s katerim jo poje, njemu.

Š. K.

---ooo---